

Tékozló szív: Amélie csöppet sem csodálatos élete

2013 augusztus 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ki lehet-e szabadulni a társadalmi konvenciók aranykalickájából, és helyt tud-e állni komoly drámai szerepben a franciák els? számú üdvöskéje? A válaszokat a Tékozló szív cím? film rejti.

Audrey Tautou kétségkívül kellemes francia kulturális exportcikk, és a színésznő a maga részéről meg is tesz mindent, hogy az a fránya „az Amélie-t játszó színésznő” állandó jelző végleg elterjedjen a neve mellett. E művészi küzdelem végső kimenetele még kétséges, bár a színésznőnek valóban vannak olyan alakításai – a Tajtékos napokban nyújtott legutóbbi teljesítményét vannak, akik idesorolják –, melyek segíthetnek neki végleg kilépni a közkedvelt bájos lány kategóriájából. Ilyen szerep lehetne a Tékozló szív Thérèse Larroque-je is.

Itt aztán szó sincs a szempillák rebegetéséről és a mókás grimaszokról: komor mélységek felett háborgó női lelket kell a vászonra vinni. A Nobel-díjas Francois Mauriac világhírű regényének filmes adaptációja már önmagában is moziesemény, aminek az ad szomorú jelentőséget, hogy egyúttal Claude Miller rendező utolsó munkája. A regények megfilmesítésével járó kreatív kockázatot Miller azzal igyekezett minimalizálni, hogy mértéktartó és hagyománykövető mozgóképet rendezett, mely kronologikusan meséli el a férjét majdnem meggyilkoló 20. századi Bovaryné történetét.

Vidéki nyugalom, jó levegő, családi pokol - Fotó: Vertigo Média

A film példás módon idézi meg a húszas évek Franciaországának milióját, a decens jólét mögött fenyegetően terpeszkedő korlátoltsággal és frusztrációkkal, amik egy része a világháborús traumákból is fakad. A politikai áthallásokat azonban épp csak érinti Miller filmje, ami érhető is: a dráma itt belül zajlik, egyrészt az ízlésesen berendezett, a vidéki jólétet reprezentáló szobabelsőkben, no meg a lélek zezugaiban, ahová amúgy sem szokás jobb társaságban mindenkit beinvitálni.

Így aztán hősünk is jobbára némán és magára hagyatva küzd a maga démonaival, amik megszállják gondolatait, és módszeresen teszik tönkre házasságát, amit életerős és eléggé földhözragadt férjével, a testileg és szellemileg is vaskos Bernarddal kötött, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy a két család fenyevesei is boldogan egyesüljenek a számítógépekben.

Gyűnek a sötét gondolatok felé - Fotó: Vertigo Média

Thérèse szinte érzelmi fekete lyukként nyel el maga körül mindent: gyerekkori barátjának, Bernard húgának kamaszos fellángolását egy jóképű zsidó fiú iránt, férje reményeit egy kiegyensúlyozott, gyarapodásban eltöltött élet iránt, ám szinte semmit sem enged ki magából. Nincs itt drámai kitörés, látványos asszonyhiszti, csak depresszió, az aranykalickába zárt madár csendes szomorúsága.

Ám a hallgatás mögött félelmetes gondolatok árnyai nőnek magasra, és Miller egy-egy bevágással meg is mutatja, mi történne, ha az asszony egyszer végre engedne az őt kízó vágyaknak. Lángolna például az a drága fenyeves, vagy éppen az ablakon át vetné magát a mélybe. Csakhogy ezek nem többek képzelgésnél, a filmidő java részében csak a belső gyötrelmes folyamatát követhetjük végig, ami végül mégiscsak drámai eseményekbe torkollik. Az életunt feleség elkezd művészesen mérgezni férjét, aki még a fondorlat leleplezése után is inkább a látszatok fenntartásán fáradozik – hamisan tanúskodik felesége mellett a bíróságon, így óvva meg magát a börtöntől, a családot pedig a nagyobb szégyentől –, és csak másodsorban érdekli azon, mi is történt ezzel az elátkozott házassággal.

Mentőötlet - Fotó: Vertigo Média

A történet során ezen a végponton – ahonnan már nincs visszaút, a házasság nem mentheti meg – találkozik először igazán Thérèse és Bernard, ekkor teremődik meg először és utoljára közöttük valamiféle intimitás. Csakhogy addigra már túl hosszúra nyúlt a szenvedés, és ez sajnos részben a filmre is igaz, merthogy bármilyen tisztos iparosmunkát is végzett Miller, éppen a regény mélyén rejli igazi drámát nem sikerült valahogy felszínre hoznia, hiába asszisztál erőfeszítéseikhez kitartóan a legtöbbször csak néma daccal maga elé meredő Tautou, és a vidéki nyárspolgárt meggyőzően alakító Gilles Lellouche.

Tisztelettudó, számos finom részletet felvonultató, de összességben érdektelen adaptáció született.

(*Tékozló szív. Színes, feliratos, francia filmdráma, 110 perc, 2012. Rendező: Claude Miller. Forgalmazó: Vertigo Média*)

thy - mno.hu

Ajánló

